

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

13 juni 2001

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**– van de heer Eloi Glorieux, mevrouw Trees Merckx-Van Goey en
de heren Stefaan Platteau, Jan Van Duppen en Dirk De Cock –**

**betreffende het respect voor mensenrechten van inheemse volkeren
bij internationale samenwerkingsverdragen**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden
uitgebracht door de heer Jacques Laverge**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Luc Van den Brande.

Vaste leden :

de heren Freddy Sarens, Walter Vandenbossche, Luc Van den Brande, Johan Weyts ;

de heren Louis Bril, Peter Gysbrechts, Jacques Laverge, Stefaan Platteau ;

de heren Karim Van Overmeire, Christian Verougstraete, Miel Verrijken ;

de heren Peter De Ridder, Patrick Hostekint ;

de heer Frans Ramon ;

de heer Paul Van Grembergen.

Plaatsvervangers :

mevrouw Brigitte Grouwels, de heer Erik Matthijs, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Jef Van Looy ;

de heren Julien Demeulenaere, Didier Ramoudt, Marc van den Abeelen, Paul Wille ;

mevrouw Hilde De Lobel, de heren Pieter Huybrechts, Luk Van Nieuwenhuysen ;

de heren Marcel Logist, Jacques Timmermans ;

de heer Eloi Glorieux ;

mevrouw Simonne Janssens-Vanoppen.

Zie :

541 (2000-2001)

– Nr. 1 : Voorstel van resolutie

– Nr. 2 : Amendementen

INHOUD

	BLz.
I. Inleidende toelichting door de indieners	4
I.1. Toelichting door de heer Eloi Glorieux	4
I.2. Toelichting door de heer Stefaan Platteau	5
II. Initiële bespreking	5
II.1. Basistussenkomsten	5
A. Tussenkomst van de heer Patrick Hostekint	5
B. Tussenkomst van de heer Johan Weyts	5
C. Tussenkomst van de heer Louis Bril	6
II.2. Debat	6
III. Stellingname van de Vlaamse regering t.o.v. het resolutievoorstel	7
IV. Afsluitende bespreking : amenderingen	8
V. Stemmingen	9
V.1. Stemming over de amendementen	9
V.2. Stemming over het geheel van de resolutietekst	9
Tekst aangenomen door de commissie	10

DAMES EN HEREN,

In de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden werd op datum van donderdag 3 mei 2001 een voorstel van resolutie besproken dat een groter respect voor de fundamentele rechten van inheemse volkeren beoogt bij het aangaan van internationale samenwerkingsverdragen door Vlaanderen. Het voorstel van resolutie werd na enige amenderingen bij unanimititeit aangenomen door de commissie.

I. INLEIDENDE TOELICHTING DOOR DE INDIENERS

I.1. Toelichting door de heer Eloi Glorieux

Mede namens de andere indianen van het resolutievoorstel situeert de heer Eloi Glorieux de concrete oorsprong van het voorliggende initiatief bij een bezoek dat een delegatie van Mapuche-vrouwen – n.a.v. een rondreis in Europa – begin december 2000 aan het Vlaams Parlement bracht. Tijdens een informele ontmoeting met een aantal Vlaamse volksvertegenwoordigers verschaften zij nadere uitleg aangaande hun leefomstandigheden en vroegen zij steun bij de verdediging van de fundamentele mensenrechten van hun specifieke bevolkingsgroep. Deze fundamentele rechten worden immers bedreigd door een aantal grootschalige afdamingsprojecten in hun voorvaderlijk gebied in de vallei van de Biobiorivier, gesitueerd op een kleine 500 kilometer ten zuiden van de Chileense hoofdstad Santiago. Dat zij ook de Europese publieke opinie probeerden te sensibiliseren voor hun lot valt te verklaren door het feit dat precies een aantal Europese elektriciteitsbedrijven de grote promotoren achter deze projecten zijn.

De overstromingen die zouden resulteren uit de bouw van de geplande dammen zouden duizenden hectaren van de traditionele basisbiotoop van de Mapuche-indianen blank zetten. Het verlies van hun traditionele woongebieden zou daarenboven ook het voortbestaan van de – tot op heden zelfvoorzienende – samenlevingsvorm van dit inheemse volk ernstig bedreigen.

Die ontmoeting met de Mapuche-vrouwen heeft in hoofde van de indianen van het resolutievoorstel geleid tot een meer fundamentele vraagstelling namens de Vlaamse mogelijkheden aangaande het vrijwaren van de rechten van inheemse volkeren.

De heer Glorieux meent dat Vlaanderen dienaangaande wel degelijk over enkele relevante hefboomen beschikt. Zo sluit Vlaanderen toch vrij frequent – soms verregaande – samenwerkingsakkoorden met andere landen en regio's, en heeft het een eigen ontwikkelingssamenwerkingsbeleid opgezet, met name dan ten aanzien van Zuid-Afrika en Chili. Op grond daarvan kan Vlaanderen er bij de autoriteiten van zijn partnerlanden op aandringen om het nodige respect op te brengen voor de fundamentele mensenrechten van de op hun grondgebied aanwezige inheemse volkeren. Het spreekt daarbij voor zich dat Vlaanderen zelf zich er ook voor moet wachten om samenwerkingsprojecten op te zetten die op enigerlei manier afbreuk zouden kunnen doen aan de rechten van daar aanwezige inheemse volkeren.

Een bijkomend argument voor een en ander, is daarenboven volgens de heer Eloi Glorieux te vinden in de door de Conferentie over Milieu en Ontwikkeling van de Verenigde Naties (UNCED) in juni 1992 in Rio de Janeiro opgestelde Agenda 21 [zijnde het actieprogramma voor de 21ste eeuw, waarin per programmaterrein uitgangspunten, doelstellingen en uitvoeringsmiddelen worden beschreven]. In zijn Sectie III, waar Agenda 21 het heeft over de “versterking van de rol van belangrijke groepen”, wordt in hoofdstuk 26 immers in extenso gepleit voor de erkenning en versterking van de rol van de inheemse volkeren en hun gemeenschappen.

De heer Glorieux komt dan tot de eigenlijke resolutietekst. Na in een eerste considerans geconstateerd te hebben dat alle volkeren het recht hebben op zelfbeschikking met een eigen grondgebied, stellen de resolutie-indianen in een tweede punt vast dat dit fundamentele recht soms wordt onthouden aan inheemse volkeren. Waarna zij in een derde considerans terugkeren tot de specifieke aanleiding voor dit voorstel van resolutie, en dan met name door hun bezorgheid te uiten over het overleven van het Mapuchevolk in de valleien van de Biobiorivier in het zuiden van Chili.

Om al die redenen worden aan de Vlaamse regering dan ook drie dingen gevraagd.

Vooreerst dient de Vlaamse regering, telkenmale zij een internationale samenwerkingsovereenkomst sluit met landen of regio's waar inheemse volkeren wonen, aan de autoriteiten van die landen of regio's bijzondere aandacht te vragen voor het respect voor de fundamentele rechten van die inheemse volkeren.

Tweedens dient bij het aangaan van concrete ontwikkelingsprojecten, of bij het verlenen van Vlaamse steun aan lokale projecten, systematisch een “inheemsen-effectenrapport” te worden opgesteld.

En ten slotte wordt er bij de Vlaamse regering op aangedrongen dat zij er, in het kader van de Vlaams-Chileense samenwerking, bij de Chileense ambassadeur in Brussel – beleefd maar ferm – zou op aandringen dat de landrechten van de Mapuchebevolking ten volle gerespecteerd zouden worden.

I.2. Toelichting door de heer Stefaan Platteau

De heer Stefaan Platteau onderschrijft als mede-indiener van het resolutievoorstel ten volle de uiteenzetting van de heer Glorieux. Daarnaast wil hij speciale aandacht vragen voor het feit dat het voorvaderlijk grondgebied voor vele indianenstammen een ronduit sacrale waarde heeft. Dienaangaande verscheen in National Geographic Magazine zelfs nog vrij recent een artikel over het welbekende taboe dat bij de meeste indianen bestaat rond hun ancestrale begraafplaatsen. Zijns inziens vormt deze spirituele dimensie dan ook een bijkomend motief voor het indienen van het voorliggende voorstel van resolutie.

II. INITIELE BESPREKING

II.1. Basistussenkomsten

A. Tussenkomst van de heer Patrick Hostekint

De heer Patrick Hostekint zegt zijn volledige steun toe aan het voorstel van resolutie. Hij herinnert de commissieleden daarbij aan het feit dat het Vlaams Parlement ook al onder de vorige legislatuur twee dergelijke resoluties¹ – waarvan één in zeer algemene termen gesteld – over de rechten van inheemse volkeren heeft goedgekeurd.

De heer Hostekint ziet in het bijzonder drie redenen waarom dit voorstel van resolutie het verdient om te worden goedgekeurd. Vooreerst is het zondermeer de morele plicht van Vlaanderen om als rijke regio een voorttrekkersrol te spelen bij dit

soort van initiatieven. Dat zulks niet naïef is, maar wel degelijk succes kan opleveren bewijst de voorttrekkersrol die België gespeeld heeft bij het tot stand komen van een internationaal verbod op landmijnen.

Ten tweede moet men ook het de indianen aangedane leed en onrecht onder ogen durven zien. De quasi-genocide waaraan de indiaanse volkeren tot in het min of meer recente verleden werden onderworpen, vindt volgens de heer Hostekint tot op heden immers nog al te weinig erkenning. Zijns inziens kan Vlaanderen de uit deze genocide ontstane morele schuld voor een deeltje mee pogen te delgen, door in zijn verdragssluitingspraktijk voortaan ook rekening te gaan houden met de situatie van de inheemse volkeren. Een dergelijke clausurering is dus ook een vorm van historische rechtvaardigheid.

Een derde reden ten slotte om dit voorstel van resolutie alle steun te geven, is voor de heer Hostekint gelegen in het feit dat het thuisland van de Mapuche-indianen, Chili, net een prioritair land is voor de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking. Met betrekking tot dergelijke “prioritaire landen” is het volgens de heer Hostekint zaak om, van Vlaamse kant uit, de hoogst mogelijke waakzaamheid aan de dag te leggen aangaande de interne situatie aldaar. Dienaangaande betreurt hij overigens dat Chili, zonder enig noemenswaardig debat, de status van prioritaire ontwikkelingspartner verworven heeft.

B. Tussenkomst van de heer Johan Weyts

De heer Johan Weyts laat opmerken dat hij in december 2000 mee deel uitmaakte van de groep van Vlaamse parlementsleden die de delegatie van de Mapuche-vrouwen ontvangen heeft. De sympathie die zij hebben gewekt voor hun zaak en het begrip dat hij diens gevolge kan opbrengen voor de problemen van de Mapuche-indianen, doen echter niets af van het feit dat hij de voorliggende resolutietekst – ook juridisch – toch wat discutabel vindt.

Zonder afbreuk te willen doen aan het principe dat eenieder, ongeacht ras of afkomst, inherent beschikt over een aantal universele mensenrechten, worden hier volgens de heer Weyts aan de Vlaamse regering toch wel een aantal eerder dubieuze zaken gevraagd.

Vooreerst is daar de vraag naar een zogenaamd “inheemsen-effectenrapport”, dat voorafgaandelijk aan de verdragssluiting moet worden opgesteld voor al die potentiële verdragspartners die inheem-

¹ Voorstel van resolutie betreffende de erkenning van de rechten van inheemse volkeren, *Parl. St. Vl. Parl.* 1996-97, nr. 563/1-3 ; Voorstel van resolutie betreffende de bescherming van de inheemse volkeren van het Amazonegebied in Ecuador, *Parl. St. Vl. Parl.* 1996-97, nr. 625/1-3.

se volkeren op hun grondgebied hebben. Het moge duidelijk zijn dat deze verplichting uit haar aard zowat voor alle – zelfs Europese – landen geldt. Zeldzaam zijn immers de landen waar niet een of andere inheemse groep aanwezig is. In die hypothese zou Vlaanderen – met zijn al bij al toch beperkte buitenlandadministratie en zijn beperkte buitenlandse vertegenwoordiging – in wezen dus systematisch een dergelijk rapport moeten opstellen over iedere potentiële verdragspartner. A contrario redenerend zou men (weliswaar met enige kwade wil) hieruit trouwens ook kunnen opmaken dat de Vlaamse regering tot nog toe bereid was om “zomaar” verdragen af te sluiten met dubieuze regimes. Iets wat nergens door de feiten bevestigd wordt.

Ook het feit dat er aan de Vlaamse regering in zeer algemene termen gevraagd wordt om bij het aangaan van “samenwerkingsprojecten” in partnerlanden een dergelijk inheemsen-effectenrapport op te stellen, kan niet de goedkeuring wegdragen van de heer Weyts. Van sommige samenwerkingsprojecten is het immers evident dat ze helemaal geen incidentie hebben, of zelfs maar kunnen hebben, op de rechten van de daar aanwezige inheemse volkeren. Een en ander moet derhalve, om zinvol te zijn, veel nader gespecificeerd worden.

Met de laatste vraag aan de Vlaamse regering ten slotte (eerbiediging door de Chileense regering van de landrechten van de Mapuche-indianen in het gebied van de Biobiorivier), komt men volgens de heer Weyts bijzonder dicht bij een inmenging in wat echt wel de binnenlandse aangelegenheden van een soevereine staat zijn. Convers kan men zich, bijvoorbeeld, afvragen wat de Vlaamse reactie zou zijn, mocht een vreemde staat vragen dat de rechten van de polderbewoners niet zouden geschonden worden bij de uitbreiding van de Antwerpse haven. Het voorbeeld moge dan enigszins karikaturaal zijn, het maakt in elk geval duidelijk hoe verregaand een en ander wel is, en hoeveel wrevel men dreigt op te wekken bij potentiële verdragspartners.

Concluderend meent de heer Johan Weyts te moeten vaststellen dat de sympathie die onmiskenbaar is gewekt door de bezoekende delegatie van Mapuche-vrouwen, geleid heeft tot een nagenoeg onbruikbare tekst, waar de Vlaamse regering nauwelijks iets zinnigs mee zal kunnen aanvangen. Inzake buitenlandse politiek is de inhoud van deze resolutie zijns inziens dan ook duidelijk contraproductief voor Vlaanderen.

C. Tussenkomst van de heer Louis Bril

Zonder meteen zo scherp te willen zijn over de voorliggende tekst als de heer Weyts, kan de heer Louis Bril de zopas door het lid geuite kritiek toch ook voor een heel stuk volgen. Daar waar de bedoelingen achter het resolutievoorstel ongetwijfeld bijzonder nobel en eerbaar zijn, is de eigenlijke resolutietekst inderdaad al te verregaand in zijn bewoordingen. De heer Bril suggereert dan ook de tekst zodanig te herschrijven dat men tot een voor de Vlaamse regering bruikbaar instrument komt.

II.2. Debat

De heer Patrick Hostekint acht de kritiek van de heer Weyts als zou de commissie blijkbaar niet goed beseffen waar ze zich eigenlijk mee bemoeit, onterecht en zelfs geheel naast de kwestie te zijn. Het ijveren voor meer respect voor de universele mensenrechten, zoals deze ondermeer zijn vastgelegd in de diverse VN-mensenrechtenverdragen, is immers hoe dan ook een plicht voor elk zichzelf respecterend democraat, en a fortiori dus ook een taak voor dit Vlaams Parlement.

Dit temeer daar die basisrechten momenteel nog in heel veel landen in meerdere of mindere mate geschonden worden. De door Amnesty International jaarlijks opgemaakte landenlijst is in dat opzicht veelzeggend. Het is m.a.w. zeker geen overbodige luxe om in elk internationaal akkoord dat Vlaanderen afsluit een degelijke mensenrechtenclausule (en bij voorkeur ook een sociale clausule) in te schrijven. Voor de heer Hostekint is het dan ook duidelijk dat het Vlaams Parlement aanbevelingen in die zin moet kunnen doen aan de Vlaamse regering, tot wier prerogatieven de verdragsluiting behoort.

De heer Johan Weyts repliceert daarop dat hij in zijn tussenkomst heel duidelijk gesteld heeft dat hij ten volle achter de idee van de universele mensenrechten én hun actieve benaarstiging staat. Hij heeft echter ook en vooral willen aantonen dat dat niet de centrale kwestie is in de hier voorliggende resolutietekst. In het dispositief van de resolutie gaat het – in zoverre men concreet wordt – immers over heel andere, veel punctueler, zaken. Om dit soort van toch wel wat vrijblijvende casuïstische discussies in de toekomst wat te vermijden, suggereert de heer Weyts dan ook dat de commissie, hierin bijgestaan door de bevoegde diensten van de Vlaamse regering, een algemene overzichtsnota zou opstellen aangaande de diverse basisvoorwaar-

den die zouden moeten worden opgenomen in elk door Vlaanderen af te sluiten verdrag.

De heer Eloi Glorieux van zijn kant, brengt in het midden dat de vraag of iets al dan niet realiseerbaar is, louter een kwestie van politieke wil is. Hij beaamt dat de inhoud van de resolutie in die mate specifiek is, dat men inderdaad aan de Vlaamse regering vraagt om op te komen voor een welbepaalde minderheidsgroep wiens rechten momenteel duidelijk geschonden worden. Zijns inziens komt het het Vlaams Parlement wel degelijk toe om een oproep in die zin te richten tot de Vlaamse regering.

III. STELLINGNAME VAN DE VLAAMSE REGERING T.O.V. HET RESOLUTIEVOORSTEL

Na kennis te hebben genomen van de toelichting van de indieners, en na de diverse tussenkomsten van de commissieleden te hebben aanhoord, constateert de minister-president dat er ten gronde binnen de commissie blijkbaar toch een vrij grote eensgezindheid bestaat over de meer algemene doelstellingen die men met dit resolutievoorstel wil bewerkstelligen. Dat een zekere mate van teksttoiletage daartoe zeker ook zou bijdragen, lijkt hem eveneens buiten kijf te staan.

Verder kan de minister-president meedelen dat de Vlaamse regering de hier gestelde problematiek in principe zeker niet ongenegen is. Meer zelfs, de Vlaamse regering besteedt in haar ontwikkelingspolitiek een bijzondere aandacht aan de problematiek van de inheemse volkeren doordat het één van de sectoriële prioriteiten is binnen het domein van de horizontale begroting ontwikkelingssamenwerking.

Bij wege van voorbeeld haalt de minister-president aan dat de Vlaamse regering tussen 1997 en 2000 een landbouwproject ondersteunde in Chili met de NGO Sodecam dat specifiek gericht was op de Mapuche-indianen die actief zijn in de landbouwsector rond het Budi-meer. Eveneens in Chili, in de 8ste regio, ondersteunt de Vlaamse regering een sociaal huisvestingsproject ten voordele van de Pehuenche-indianen in de lokale gemeenschap Santa Barbara. Danzij de zestien miljoen frank steun van de Vlaamse regering, gespreid over een periode van vier jaar, maakte ook de Chileense overheid 30 miljoen frank extra vrij voor dit huisvestingsproject.

De minister-president wijst er daarbij ook op dat eveneens moet worden erkend dat de Chileense regering ernstige pogingen onderneemt om de problematiek van haar inheemse bevolking een duurzame oplossing te geven. Hierbij kan onder andere verwezen worden naar het “Pact voor het Respect voor de Burger”, dat op 9 augustus 1999 werd gesloten. Via dit pact engageert de Chileense regering zich om de indianen te helpen om hun achterstand in te halen en om werk te maken van de grondwettelijke erkenning van de inheemse volkeren. Chili zou zo ook Conventie 169 van de Internationale Arbeidsorganisatie² ratificeren : een overeenkomst die voorziet in de positieve discriminatie van etnische minderheden.

Wel kan evenmin ontkend worden dat het voornaamste pijnpunt bij de implementatie van dit pact erin bestaat dat het maar op weinig medewerking kan rekenen bij het gros van de Chileense werkgevers. Hetgeen begin 1999 overigens resulteerde in een hoogoplopend conflict in de regio's Bio-Bio en La Araucania, waar de geplande bouw van stuwdammen en toegestane kapconcessies tot protesten van indiaanse actievoerders en hun sympathisanten leidden.

De regering van president Ricardo Lagos, die in maart 2000 aantrad, lijkt echter vastbesloten om het “Pact voor het Respect voor de Burger” consequent verder uit te voeren. Zo stelde de Nationale Commissie voor Leefmilieu zich strenger op tegenover bedrijven die de milieunormen in de bosbouwsector met de voeten treden, terwijl ook enkele werken voor de bouw van stuwdammen werden stilgelegd omdat de milieueffectenrapportage op de erg negatieve gevolgen voor de plaatselijke bevolking wees.

Een verder bewijs van de goede wil van de Chileense regering, vormt haar belofte om, tussen 1999 en 2002, niet minder dan 280 miljoen dollar te investeren in projecten die de economie, de landbouw, de infrastructuur, de gezondheidszorg en het onderwijs in de indianengemeenschappen erop vooruit moeten helpen. Tevens werden gelden vrijgemaakt voor de aankoop van gronden die al aan de inheemse volken waren toegewezen door de Corporación Nacional de Desarrollo Indígena, de Chileense ontwikkelingsmaatschappij die speciaal voor de indianen werkt.

² Verdrag betreffende inheemse en in stamverband levende volken in onafhankelijke staten (Verdrag Nr. 169 aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie in haar zesenzeventigste zitting) : Genève, 27 juni 1989, Tractatenblad van het Koninkrijk der Nederlanden, jaargang 1996, nr. 99.

Rekening houdende met dit alles, en gezien de Vlaamse regering de problematiek van de inheemse volkeren, zoals hoger reeds gezegd, bijzonder genegen is, kan de minister-president bevestigen dat de Vlaamse regering – los van eventuele tekst-aanpassingen – de inhoud van de voorliggende resolutie op hoofdlijnen kan onderschrijven. Ter uitvoering ervan zal de minister-president dan ook een drietal specifieke acties ondernemen.

Vooreerst zal hij de Chileense ambassadeur te Brussel, via een brief, in kennis stellen van de inhoud van deze resolutie, en van het feit dat ook de Vlaamse regering deze resolutie ondersteunt. Tevens zal hij via dit schrijven zijn steun betuigen voor de positieve acties die door de Chileense regering inzake deze problematiek reeds werden ondernomen, terwijl hij desgewenst eveneens bijzondere aandacht zal vragen voor de landrechten van de Mapuchebevolking aan de oevers van de Biobio-rivier in het zuiden van Chili.

Tweedens zal aan de administratie Buitenlands Beleid worden gevraagd om bij toekomstige projecten in het kader van de samenwerking met Chili bijzondere aandacht te verlenen aan de problematiek van de inheemse volkeren. Dit kan enerzijds door, in samenwerking met de Chileense partners, actief op zoek te gaan naar projecten die specifiek tot doel hebben om de situatie van de inheemse volkeren te verbeteren. Anderzijds zegt de minister-president ook toe om de administratie te vragen bij de beoordeling van alle projectvoorstellen die worden ingediend na te gaan in welke mate deze projecten al dan niet een invloed hebben op de situatie van de inheemse volkeren en, indien er een invloed zou zijn, of deze positieve dan wel negatieve effecten genereert. Daarmee wordt dus de facto invulling gegeven aan het in de resolutie gehanteerde begrip “inheemsen-effectenrapportage”. Begrip dat mogelijkwijze wel enige nadere omschrijving verdient.

Eenzelfde werkwijze zal ten slotte ook worden gevolgd, wat de ratificatie betreft van internationale samenwerkingsverdragen met andere landen of regio's waar inheemse volkeren wonen. Ook daar zal de Vlaamse regering bijzondere aandacht vragen voor het respect voor de fundamentele rechten van deze inheemse volkeren, het betreft hier immers een algemene regel, die de in de resolutie aangehaalde specifieke kwestie overstijgt.

Tegelijk wijst de minister-president er echter op dat hierbij wel rekening dient gehouden met het feit

dat in Latijns-Amerika het soevereiniteitsbeginsel als een absoluut gegeven wordt beschouwd, zodat de meeste Latijns-Amerikaanse regeringen niet de minste inmenging dulden in wat zij als interne aangelegenheden beschouwen. Wanneer het exclusieve samenwerkingsverdragen betreft, waarvoor Vlaanderen exclusief bevoegd is, zal er echter worden op toegezien dat de situatie van de inheemse volkeren deel uitmaakt van de overweging om al dan niet over te gaan tot het sluiten van een verdrag. Voor wat de zogenaamde “gemengde verdragen” betreft, zal overleg gepleegd worden met de andere overheden van ons land teneinde ook daaromtrent een gecoördineerde aanpak te bekomen.

IV. AFSLUITENDE BESPREKING : AMENDERINGEN

De heer Eloi Glorieux dankt de minister-president voor zijn positieve houding tegenover de aangehaalde problematiek. Tevens kan hij meedelen dat ondertussen tussen CVP, VLD, SP, Agalev en VU&ID een consensus werd bereikt rond de indiening van een viertal amendementen [Stuk 541 (2000-2001) – Nr. 2 : amendementen voorgesteld door de heren Johan Weyts, Louis Bril, Patrick Hostekint, Eloi Glorieux, Dirk De Cock en Jacques Laverge], via dewelke tegemoet zou moeten worden gekomen aan een aantal bezwaren en opmerkingen die tijdens de discussie werden geuit.

In de consideransen (meer bepaald in de eerste streep) wordt zo de verwijzing naar het zelfbeschikkingsrecht geschrapt, aangezien de interrelatie met de problematiek van de inheemse volkeren in de huidige stand van het internationaal publiekrecht niet zo evident is.

Bij wege van een tweede amendement wordt de derde streep van de considerans geschrapt. Daarin werd immers specifiek gealludeerd op de kwestie van de overleving van het Mapuche-volk in de val-leien van de Biobio-rivier. Door deze verwijzing te schrappen wordt de resolutie van toepassing op de situatie van alle inheemse volkeren, waar ook ter wereld.

In een derde amendement wordt in het dispositief van de resolutie (meer bepaald in het tweede punt ervan), de bepaling dat er bij het aangaan van samenwerkingsprojecten in partnerlanden systematisch een “inheemsen-effectenrapport” dient te worden opgesteld, vervangen door de bepaling dat er in die gevallen een systematisch onderzoek moet

komen naar de houding tegenover de inheemse volkeren. Op die manier wil men de beschuldiging voorkomen als zou men zich mengen in de interne aangelegenheden van andere staten.

En ten slotte wordt in een vierde amendement het laatste punt van het dispositief volledig geschrapt. Ook hier werd immers verwezen naar de specifieke problemen van de Mapuche-indianen in het gebied van de Biobiorivier. Met deze schrapping wordt dan ook hetzelfde doel beoogd als met het tweede amendement : de resolutie een meer algemene teneur geven, waardoor ze toepasselijk wordt op alle staten.

V. STEMMINGEN

V.1. Stemming over de amendementen

Amendement 1

Ter stemming gelegd wordt het eerste amendement aangenomen met zes stemmen, bij drie onthoudingen.

Amendement 2

Ter stemming gelegd wordt ook het tweede amendement aangenomen met zes stemmen, bij drie onthoudingen.

Amendement 3

Ter stemming gelegd wordt het derde amendement aangenomen bij unanimité van negen stemmen.

Amendement 4

Ter stemming gelegd wordt het vierde amendement daarna eveneens aangenomen bij unanimité van negen stemmen.

V.2. Stemming over het geheel van de resolutie-tekst

Het voorstel van resolutie, zoals in bovenstaande zin gewijzigd door de amenderingen, wordt in zijn geheel uiteindelijk eveneens aangenomen bij unanimité van negen stemmen.

De verslaggever,

De voorzitter,

Jacques LAVERGE

Luc VAN DEN BRANDE

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Het Vlaams Parlement,

- er van overtuigd dat alle volkeren recht hebben op een eigen grondgebied, een veilige woonomgeving en een eigen beleving van cultuur en religie ;
 - zich er van bewust dat deze fundamentele rechten soms aan inheemse volkeren worden ontzegd ;
 - vraagt aan de Vlaamse regering :
 - 1° bij de ratificatie van internationale samenwerkingsverdragen met landen of regio's waar inheemse volkeren wonen, aan de autoriteiten van die landen of regio's bijzondere aandacht te vragen voor het respect voor de fundamentele rechten van die inheemse volkeren ;
 - 2° bij het aangaan van samenwerkingsprojecten in partnerlanden systematisch een onderzoek te doen naar de houding tegenover de inheemse volkeren.
-